

[Nørlund.]

— med Formandens Tilladelse vil jeg gerne her og i det følgende fremkomme med forskellige Citater —, da den spanske Deltagelse „vilde koste mere, end den var værd“.

Dette fremgaar bl. a. af Cianos efterladte Dagbøger. I 1943 sagde Franco ifølge et Brev fra Franco til Hitler, som er offentliggjort af det amerikanske Udenrigsministerium:

„Jeg staar ved Deres Side og staar fuldstændig til Deres Tjeneste, forenede som vi er af Skæbnen.“

Saa vidt jeg ved, er der senere blevet fremdraget ligefrem en hemmelig Militærpagt, sluttet omkring ved dette Tidspunkt, altsaa 1943, mellem Franco-Spanien og Tyskland. Franco understøttede den tyske U-Baads-krig ved at stille Baser til Disposition, forsynede tyske Torpedojagere med Brændstoffer og udrustede Den blaa Division, som deltog i Kampene paa Østfronten. Alle disse Ting fremgaar ogsaa af Oplysninger offentliggjort af det amerikanske Udenrigsministerium. Endvidere stillede han den spanske Krigsindustri fuldstændig i den tyske Krigsmaskines Tjeneste, saa man kan ikke undre sig over, at Franco over for den tyske Ambassadør Dieckhoff — stadig ifølge de amerikanske Oplysninger — en Gang udtalte, at han

„var overbevist om, at kun Tysklands Sejr vilde være i Stand til at sikre hans Regimes fortsatte Bestaaen“.

Jeg tror godt man kan sige, at der var en hel Del andre, der havde den samme Overbevisning. Det var jo imellem De Forenede Nationers erklærede Krigsmaal, at Fascismen skulde udryddes af den Verden, der opstod efter Krigen. Mest udtrykkeligt er det maaske fastslaaet paa Jalta-Konferencen i 1945, som jo affholdtes, da Sejren var inden for Rækkevidde, og hvis Afsnit om Efterkrigspolitikken i det hele taget blev retningsgivende for det senere Charter for De Forenede Nationer. I Jalta-Aftalerne hed det:

„Genoprettelsen af Ordenen i Europa og Genopbygningen af det nationale, økonomiske Liv maa opnaas gennem Fremgangsmaader, som tillader de befriede Folk at tilintetgøre de sidste Rødder af Nazisme og Fascisme og skabe demokratiske Institutioner efter deres eget Valg.“

Endvidere blev det i San Francisco vedtaget, at det fascistiske Spanien ikke kunde siges at opfylde Betingelserne for Tilslutning til De Forenede Nationer. Denne Beslutning blev uddybet paa Mødet i Potsdam

i Sommeren 1945, hvor det hed om det nuværende Spanien — jeg citerer —:

„...som er blevet grundlagt med Aksemagternes Støtte, er i Betragtning af dets Oprindelse, dets Natur, dets Handlinger og dets nære Forbindelse med Angriberstaterne ikke i Besiddelse af de nødvendige Kvalifikationer for Medlemskab“.

Men trods alle disse Erklæringer og flere i Traad med dem, og skønt deres Konsekvens turde være ret utvetydig, bestaar Franco-Styret endnu og kan nyde godt af Samkvemmet med den øvrige Verden, og naar Franco holder sig ved Magten, er det ikke i Kraft af Folkets Støtte, men i Kraft af et Terror-Regime, som fuldt ud svarer til de Forhold, hvorunder Styret i sin Tid blev indført.

Ifølge Oplysninger fra officiose Kredse i Forbindelse med den spanske Exilregering mener man, at der siden 1939 skulde være foregaaet helt op mod 800 000 Henrettelser under Franco-Styret, og at der nu skulde finde sig 200 000 politiske Fanger i Fængslerne, og i hvert Fald er det bekendt, at Henrettelserne af de politiske Fanger har fortsat indtil den allersidste Tid. Men det, der er Sagen, er, at Franco-Styret ikke blot betyder store Lidelser for det spanske Folk, Lidelser, som skaber forstaaelig Bitterhed, der vilde svare ganske til, hvad man vilde have erfaret i Norge, hvis man der havde ladet Quisling sidde ved Magten, endnu efter at Sejren over Fascismen var vundet. Det, der derudover er Sagen, er, at der nu paa spansk Grund er skabt et Reservat for Fascister, et Overvintringssted for Fascismen, og derved bliver Spørgsmaalet om Franco-Spanien et Spørgsmaal, som ganske direkte angaar alle de Folk, der har deltaget i Kampen mod Fascismen.

En Række af de værste Krigsforbrydere har fundet et Fristed i Franco-Spanien. Jeg kan blot nævne nogle tilfældigt udplukkede: Den tyske Generallojtnant von Kluge, som har udmærket sig ved at tilintetgøre Gomel og er ansvarlig for Masseudryddelse af fredelige Borgere, den tyske Generalmajor Fritz Reipenintz, en Divisionskommandant, hvis Ansvar for Udryddelse af mange Partisaner og civile i Kampene paa Østfronten ogsaa er fastslaaet; Generallojtnant Speling, som var Kommandant i Minsk, og under hvis Ledelse 317 000 civile fra Byen og dens Omegn blev myrdet inden Tilbagetoget; den belgiske Quisling Léon Degrelle og forskellige Grupper af Vichy-Franskmænd med den tidligere Minister Abel Bonnard i Spidsen. For nylig er der ogsaa kommet Rygter om,